

[Peter Nielsen.]

folkeparti samlet mod lovforslaget, da det for knap 2 år siden blev vedtaget, men der er sket så meget siden, der skulle begrunde en ændret opfattelse. Hele befolkningen i de ramte områder er jo sluttet op om loven og det heraf følgende arbejde. På tværs af alle politiske skillelinjer arbejder man enigt sammen om egnsudvikling. Såvel i hovedstadsområdet som i det øvrige land ses der med sympati på disse bestræbelser, så det er egentlig kun venstres og de konservatives folketingsmedlemmer samt et par enkelte københavnske dagblade, der er enige i kampen mod de arbejdsløshedsramte egne.

Selv erhvervslivet har ingen indvendinger, tværtimod deltager folk herfra på udmærket måde i det praktiske arbejde. Prøv blot at se på sammensætningen af de lokale råd, eller prøv, som den højtærede handelsminister har tilrådet, at læse artiklen i det sidste nummer af Arbejdsgiveren fra den 15. marts, hvori man fortæller om den engelske egnsudvikling. Det er ganske vist en refererende artikel, men man har dog lyst til at fortælle de danske arbejdsgivere om, hvordan den engelske, konservative regering med det, man kalder pisk og gulerod, altså påbud og store tilskud, har dirigeret store dele af den engelske bilindustri ud til de engelske arbejdsløshedsøer. Dette blad er udsendt til samtlige folketingsmedlemmer, og jeg tror, det vil være nyttigt og gavnligt for forslagsstillerne at læse dette, ja, i øvrigt også at studere beretningerne fra de lokale råd og måske følge arbejdet her lidt mere. Jeg tror, at man så ved nærmere eftertanke ligesom vi andre vil være glad og taknemlig ikke alene for det store arbejde, der udføres af de lokale råd og de dertil knyttede funktionærer, men også for det betydelige grundlæggende arbejde, der er udført af statens egnsudviklingsråd. Bevares, det er endnu kun spirer, men hvorfor dog brutalt trampe dem ned? Det er dog spirer til noget godt og nyt, der skal rette den skæve udvikling, Danmark siden århundredskiftet har været inde i, en udvikling, der, hvis den fortsætter uhindret, vil give et meget skævt samfund og komme til at koste skatteyderne meget, meget mere end den smule, der hidtil er ofret på egnsudvikling. Hvis folkeflytningerne og befolkningsudviklingen i de forskellige egne skal

fortsætte som hidtil, kommer samfundet til at stå over for stadigt stigende udgifter. Så vil snart halvdelen af den danske befolkning bo i hovedstadsområdet, og hvad vil det ikke koste i investering til offentlige anlæg; trafiknet, vand- og el-anlæg, skoler, hospitaler, kirker o. s. v.!

Der vil blive tale om milliardbeløb; de penge, der ydes til egnsudvikling vil kun være en forsvindende brøkdel heraf, så ikke mindst for at skåne den danske skatteyder må egnsudviklingen ikke alene fortsættes, men forstærkes, og det må ske ikke mindst af hensyn til den københavnske befolkning. Hvis hovedstadsområdet skal tage den uafbrudte strøm af tilflyttere, bliver livet herinde ikke morsomt; det bliver ikke godt at bo i et bysamfund af en sådan størrelse og med en så hastig vækst. Læser man den københavnske presse i denne tid, synes der kun at være ét stort nationalt problem, nemlig dette: hvordan får man sin bil parkeret? Det er ikke noget problem i de nordjyske landkommuner; der kan højst være lidt besvær med at få de gamle cykler placeret ved kontrolstederne. Men fortsætter udviklingen, vil parkeringsproblemet herinde blive endnu større, og dog vil det kun blive et af de små byproblemer i forhold til alt det andet, jeg har nævnt. Hvor vil man få vandforsyning fra såvel til private som til industri—for blot at nævne en enkelt ting? Derfor må hovedstadsbefolkningen være lige så interesseret i en fornuftig egnsudvikling som vi andre, især da man altid klager over, at jyderne presser sig frem i forreste række, når de kommer herover. Et land, der er inde i en udvikling, som vil betyde, at snart halvdelen af befolkningen bor i et mindre, afgrænset område, medens det øvrige land langsomt affolkes, det bliver et usundt samfund. Derfor er egnsudviklingen ikke et socialistisk foretagende, men simpelt hen en national opgave.

Dette har man forstået i andre lande, hvor man har og har haft en langt mere vidtgående egnsudviklingslov. Det gælder som nævnt af den højtærede minister England, Holland, Belgien, Vesttyskland, ja, så godt som alle vesteuropæiske lande, og i alle disse lande er det ikke et partipolitisk stridsspørgsmål, det er et nationalt spørgsmål, hvis løsning man arbejder på i fuld enighed. Under sidste valgkamp i England